

[Aksel Larsen.]

Chance for andet end at drive Agitation. (*Christmas Møller*: Ja, naturligvis).

Jeg deltog i et Møde i Kellerrup for nogen Tid siden, hvor det ærede Medlem Hr. Wittrup, der i hvert Fald indtil denne Perodes Udløb, eller indtil der ekstraordinært kommer et Folketingsvalg, er Medlem af Tinget, skulde forsøge at forsvare Regeringens Politik og ogsaa skulde give en Forklaring paa det mærkelige Forhold, at der nu kom en Række Forslag fra Socialdemokratiets Side af ret demonstrativ Art. Jo, det er selvfølgelig, sagde det ærede Medlem. Saa længe vi har Mulighed for at forhandle os til Rette med Modparten i Folketing og Landsting, saa længe stiller vi Forslag, som vi ved er gennemførlige i det givne Folke-ting og Landsting. Naar alle Forhandlingsmuligheder, alle Kohandelsmuligheder er udtømt, saa kommer vi med vore principielle Forslag, og dem gaar vi til Valg paa, og saa efter Valget, naar vore principielle Forslags Fremsættelse har givet os øget Tilslutning, søger vi igen Forhandlingens Vej, saa langt den fører frem. Ja, man maa jo efter dette spørge: Er de Forslag, Regeringen har fremsat i den sidste Tid, Udtryk for dens principielle Synspunkter? Saa maa de principielle Synspunkter jo være af en ganske særlig Art! Men hvis det ærede Medlem Hr. Wittrups Teori er rigtig, saa vil jeg nok spørge: Hvorfor har man saa ikke, naar man vil gaa ud og drive Agitation, hverve Tilhængere for sine principielle Grundlovssynspunkter, stillet de Forslag, man erklærer man er indforstaaet med, og stillet de Krav, man erklærer man er voldsomme Tilhængere af?

Og endelig: faar vi en Forklaring, eller faar vi ikke en Forklaring paa de mærkelige Teorier, det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen opvartede med, første Gang han havde Ordet under denne Debat? Det ærede Medlem erklærede, at naar Forslaget er vedtaget her i Tinget, oversendes det til Landstinget, som siger sin Mening — det ærede Medlem mente, som forkaster det eller sylter det, hvad der praktisk har samme Virkning. Derpaa gaar vi til Vælgerne og forelægger dem Sagen, og naar vi faar Vælger-nes Tilslutning, bliver det gennemført. Jeg efterlyser stadig væk en Forklaring paa, hvordan det skal ske. For dem, man kan appellere til, det er Folketingsvælgerne, og mig bekendt er det ikke Folketingsvælgerne, der bestemmer, hvordan Afstemningen i Landstinget skal foregaa. Nu kommer ganske vist Statsministeren og erklærer med den Autoritet, han er i Besiddelse af, at efter Lands-

tingsvalget 1936 er vi Flertal i Landstinget. (*Statsministeren* [Stauning]: Nej, det faar „vi“ ikke). Ja, det var Statsministerens Ord. (*Statsministeren* [Stauning]: Hvem er vi?). Jeg gaar ud fra, at naar Statsministeren siger „vi“, saa mener Statsministeren Regeringen og Regeringspartierne, men hvis Statsministeren ønsker en anden Fortolkning, kan han ogsaa godt faa det: ved Landstingsvalget i 1936 er der maaske Udsigt til, at Regeringspartierne plus Kommunisterne faar Flertal i Landstinget!

Men ligegyldigt, hvilken Betydning Statsministeren lægger i det: hvis Socialdemokratiet og de Radikale er saa sikre paa at faa Flertal i Landstinget, hvad i al Verden stiller de saa deres Forslag for nu? Ja, det er fuldkommen rigtigt, og det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft har sagt en Masse, som Statsministeren ogsaa har sagt, og det var i hvert Fald Udtryk herfor, men her er der lad os sige en kollektiv Forundring over denne fuldkommen ulogiske Handlemaade fra Regeringens Side. Det vil sige, jeg erkender, at Forundringen for mit Vedkommende er mere af formel Art, fordi jeg udmærket vel ved, at det forholder sig, som jeg har sagt, og som Statsministeren ikke har bestridt, at man har stillet Forslaget for at faa Gang i Realitetsforhandlingerne, men af Hensyn til Socialdemokratiets Tilhængere vover man dog ikke at begynde med at gaa den Vej, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har foreslaaet, da vover man ikke at komme og sige: Lad os først tale hyggeligt om det i Udvalg og Kommission. Da maa man begynde lidt demonstrativt i Haab om, at Vejen skal banes paa en eller anden Maade for Realitetsforhandlingerne om den Linie i Forfatningsspørgsmaalet, som det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft sammen med Statsministeren repræsenterer.

Ja, Statsministeren siger jo selv, at det er rigtigt, at en Landstingsopløsning er praktisk umulig. Det glæder mig, at Statsministeren, om end noget sent, erkender, at den Agitationsfrase, Socialdemokratiet levede paa gennem 3½ Aar fra Valget i 1929, altsaa var forløjet, at man ikke regnede med, at Chancen nogen Sinde kom og kunde eller vilde blive brugt. Der er blot stadig væk det at sige, at naar Socialdemokratiet saa sikkert regner med, at Regeringen faar Flertal i Landstinget i 1936, og ligeledes sikkert regner med, at man vil holde Flertallet i Folketinget — hvorfor har man saa netop nu saadant Hastværk med at faa stillet Spørgsmaalet om Forfatningsændringer paa Dagsordenen?